

จากธรรมชาติ

ระพี สาคริก

ชีวิตฉันเติบโตขึ้นมาจากแผ่นดินผืนนี้ เพราะมีวิญญาณที่ฝังลึกลงไปในพื้นที่อันอุดมสมบูรณ์ ซึ่งตนมีจิตสำนึกอันควรสงวนไว้ พร้อมด้วยเพื่อนชีวิตทั้งหลาย ซึ่งรอคอยให้ความรักความอบอุ่นอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนมนุษย์อันถือว่ามีใกล้ชิดกับชีวิตฉันที่สุด สานถึงสรรพชีวิตอื่นๆ

พอเริ่มต้นลืมตาดูโลก ตนก็พบกับใจจากแม่และพ่อที่ให้ความรักอันเป็นธรรมชาติ รวมถึงเครือญาติผู้ใกล้ชิด ไม่เพียงเท่านั้น หลังจากมีพลังกำลังของร่างกาย อีกทั้งปีกกล้าหางแข็งขึ้นมาอีกหน่อย ฉันก็เริ่มมีโอกาสสัมผัสกับเพื่อนมนุษย์มากมายหลากหลายกว้างขวางมากขึ้น

มันเป็นเรื่องน่าตื่นเต้น จากการที่ตัวเองมีโอกาสสัมผัสกับธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งมีความคิดอย่างหลากหลายต่างๆ ที่เขาทั้งหลายต่างก็เกิดมาบนผืนแผ่นดินเดียวกันกับฉัน ฉันจึงคาดคิดว่า เขาคงจะมีความรักทุกคนซึ่งเป็นคนเหมือนตน

แต่เปล่าเลย มันกลับไม่เป็นเช่นนั้น เพราะมีบางคนเข้ามาสนิทชิดชอบกับฉันอย่างจริงใจ แต่มีบางคนก็เข้ามาทำสนิทสนม จนกระทั่งทำให้รู้สึกตายใจ พอเวลาผ่านไปไม่นานจึงรู้สึกได้ว่า แท้จริงแล้วคนแบบนี้ ครั้งแรกก็เข้ามาสร้างฉากไว้ให้รู้สึกว่าเป็นธรรมชาติ แต่แล้วในที่สุดจึงรู้ว่านำเอาของปลอมเข้าไปซุกซ่อนไว้ เพื่อหวังประโยชน์อย่างอื่น

หลังจากฉันต้องสูญเสียสิ่งที่ตนรัก ซึ่งอุตสาหกรรมเก็บหอมรอมริบสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งตกหล่นอยู่บนพื้นดินมาใช้ เพื่อหวังให้ตัวเองได้มาไว้ใช้ประโยชน์อย่างรู้คุณค่า

ช่วงที่ชีวิตฉันเริ่มต้นเกิดมา หลังจากลืมตาดูโลกได้แล้ว ช่วงแรกๆ ฉันมองเห็นสิ่งต่างๆ แล้ว รู้สึกว่ามันช่างสวยงามสดงดงามทำให้ตนรู้สึกตื่นตาตื่นใจ จนกระทั่งแทบจะ

เคลิบเคลิ้มหลงใหลไปกับมัน โดยที่คิดว่ามันเป็นฉากธรรมชาติซึ่งสะท้อนให้รู้สึกว่ โลกนี้น่าอยู่อย่างที่สุด

หลังจากชีวิตฉันเติบโตขึ้นมาอีกระยะหนึ่ง เนื่องจากที่ตนไม่ใช่คนใจแคบ จึงดิ้นรน ขวนขวายที่จะแสวงหาเพื่อนจากภายนอกกว้างขวางมากขึ้น ซึ่งแต่ก่อนฉันมองด้วยความ ฝืดฝืนว่า เขาคงจะให้ความรักแก่ฉันเหมือนกับที่ตนเคยได้รับจากแม่กับพ่อ

แต่แล้วในที่สุดจึงรู้ว่า หลายคนไม่ได้เป็นอย่างที่ฉันเคยคาดคิดมาก่อน อย่างไรก็ตาม คงเป็นเพราะฉันเองมีน้ำใจที่ให้กับทุกคน จึงทำให้ตนมองเห็นด้านดีว่า แม้มีโอกาส พบคนที่ขาดความรักความจริงใจ แต่คนเหล่านี้ก็คือครูผู้สอนให้ฉันเริ่มมองคนสองด้าน แทนที่จะมองด้านเดียวเช่นแต่ก่อน

นอกจากนั้น คงเป็นเพราะฉันมีนิสัยเป็นตัวของตัวเองอย่างชัดเจนมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ดังนั้นการที่มองเห็นอีกด้านหนึ่ง ซึ่งมีคนประเภทชอบสร้างฉากหลอกคนอื่น แทนที่จะสนใจเดินตามรอยคนเหล่านี้ แม้พบว่าบางคนรำรอยไปเพราะผลจากการหลอกคนอื่น ฉันกลับไม่สนใจที่จะตามไปสู่วิถีทางดังกล่าว

จากรากฐานความคิดซึ่งมีอยู่ในใจตัวเอง ดังได้กล่าวมาแล้ว มันทำให้ฉันรู้สึกว่ สิ่งซึ่งพบเห็นอยู่ในสังคมขณะนี้ แม้ว่าจะมีคนประเภทชอบสร้างฉากหลอกคนอื่น แพร่ระบาดออกไปอย่างกว้างขวาง

แต่ฉันก็คิดอยู่ในใจตลอดเวลาว่า ใครจะทำยังไงก็เชิญทำกันไป คงไม่มีคนอื่นจะ ช่วยแก้ไขอะไรได้ เพราะใจเขาไม่ใช่ใจเรา และใจเราก็ไม่ใช่ใจเขา แม้ใครจะเอาใจเราไปใส่ใจเขา มันก็เท่ากับว่า ตัวเราเองยังคงหลงอยู่กับของปลอมเท่านั้น

ดังนั้น จึงควรหวนกลับมามองที่ใจตัวเองแล้วถามว่า เราทำดีที่สุดแล้วหรือ? หากพบความจริง ณ จุดนี้ได้ ก็ควรเดินหน้าต่อไปตามวิถีทางซึ่งตนสร้างสมไว้แล้ว ส่วนใครจะเห็นไม่เห็น ก็คงเป็นเรื่องจากตัวเขาเอง ในเมื่อบุญกรรมของแต่ละคนอยู่ในใจ

ครูที่แท้จริง จึงน่าจะได้แก้ปัญหา ซึ่งแต่ละคนทำและสั่งสมเอาไว้ในใจตนเอง ดังนั้นจึงควรมุ่งมั่นทำงานจากรากฐานที่อิสระ เพื่อให้โอกาสตัวเองพบคนบนพื้นฐานความ หลากหลายกว้างขวางมากขึ้น

โดยที่รู้อยู่ในใจชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ผู้ซึ่งคิดว่าเป็นคนสร้างปัญหาให้กับตนเองมากที่สุด แท้จริงแล้วเขาคือครูดีที่สุด ที่ช่วยให้เรารู้จักตัวเองลึกซึ้งยิ่งขึ้น

แม้ใครจะชอบสร้างฉากขึ้นมาเคลือบผิวของจริงเพื่อหลอกคนอื่น แต่ฉันก็ยังคงเป็นคนรักฉากธรรมชาติ ที่ตนสร้างออกมาจากใจตัวเองให้ชัดเจนอยู่ได้

กับอีกด้านหนึ่ง ฉันเองก็ไม่ชอบให้ใครมาสร้างฉากหลอกฉัน โดยที่รู้ว่า ถ้าหลงตามไปย่อมทำให้ตนจำต้องสูญเสียศักดิ์ศรีความเป็นคนอย่างน่าอดสูที่สุด

ซึ่งสภาพดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้ แต่ละคนควรมีใจเป็นกลาง ทำให้มองเห็นสิ่งต่างๆ ได้อย่างรอบด้าน ส่วนในด้านการปฏิบัติ ต้องเป็นคนมีนิสัยทำงานไม่หยิบไหย่ง แม้เติบโตสูงขึ้นไปแค่ไหน แต่ควรมุ่งมั่นทำงานจากใจซึ่งรักที่จะลงสู่ระดับล่างอยู่ตลอดเวลา

นอกจากนั้น แม้ใครจะสร้างฉากขึ้นมาหลอก แม้เป็นไปตามพิธีการ ตัวเองย่อมรู้สึกว่ สิ่งเหล่านี้หาใช่ฉากที่ใกล้ชิดกับฉากซึ่งมีธรรมชาติอยู่ในรากฐานจิตใจตนไม่ จึงไม่เอาใจออกไปหลงใหลอยู่กับมัน

แม้บางโอกาสที่ควรแสดงความกล้าหาญ โดยปฏิบัติตนแหวกวงล้อมออกมาจากของปลอม หากประเมินตัวเองแล้วว่า การกระทำดังกล่าวน่าจะช่วยสอนใจผู้อื่นอย่างได้ผล ตนควรกล้าตัดสินใจที่จะทำ

สมกับสิ่งซึ่งคิดได้จากใจตนเองว่า **ครูที่ดีคือผู้ใหญ่ที่กล้าใช้ชีวิตตัวเองเป็นสื่อสอนชนรุ่นหลัง** ดังนั้น ผู้ใหญ่ซึ่งปฏิบัติตนให้ถือเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ทุกคน จึงสามารถทำหน้าที่เป็นครูที่ดีได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะตนจะยืนอยู่ ณ จุดไหน

นอกจากนั้น สิ่งซึ่งผู้ปฏิบัติเองพึงได้รับ อันควรถือว่ามีคุณค่าที่สุดแล้ว ก็คือความสุขใจ ซึ่งมีอยู่ในเป้าหมายชีวิตของทุกคนร่วมเป็นหนึ่งเดียวกันหมด